

Piatok 18. decembra

„Určite nepôjdeš s nami?“

Mama sa vykloní z okna a zovrie ma v silnom objatí už desiaty raz za posledných desať minút. Jej prosebný tón funguje. Som centimeter od prvého kúska slobody, ktorú som kedy zažila, no ešte pár sekúnd a zlomí ma a skočím na zadné sedadlo. Opätujem jej objatie, silnejšie ako zvyčajne.

Otec sa predkloní, tvár mu zalieva svetlomodré svetlo z palubovky. „Sophie, vážne tá tu nechceme na Vianoce nechať. Kto bude dávať pozor, či popichám sušienky z arašidového masla správne? Neviem, či sa mi dá veriť, že to zvládnem sám.“

Zasmejem sa a skloním hlavu. „Ale dá,“ ubezpečím ho. A verím mu. Rozlúčka je ťažká, ale ani náhodou nevydržím nasledujúci týždeň a pol zísť u Margot na jej napuchnuté telo.

Moji rodičia mieria do Breaux Bridge, malého mesta v južnej Louisiane vzdialeného necelé štyri hodiny jazdy za mojou sestrou a jej manželom. Margot sa o šesť týždňov narodí jej prvé dieťa a trpí superponovanou preeklampsiou, nech je to už čokoľvek. Viem o tom len toľko, že jej nehorázne opuchli no-

hy. A viem to preto, že Margot leží v posteli a umiera od nudy, takže mi ich fotí zo všetkých možných uhlov.

„Veď nebudem sama,“ pokračujem. „Spoločnosť mi budú robiť babka a ďalší dvadsiati piati členovia našej rodiny.“

Otec zagúľa očami a zamrmle: „Nechápem, prečo sa musia všetci celý čas zdržovať na jednom mieste.“

Mama ho štuchne do rebier. Početnosť našej širšej rodiny nie je žiadna sranda. Mama je z ôsmich detí a prakticky všetci jej súrodenci majú niekoľko potomkov. Dom mojich starých rodičov je vždy plný ľudí a cez sviatky je v ňom rušno ako na stanici Grand Central. Postele a miesta za stolom sa pridávajú na základe veku, takže keď sme boli s bratrancami a sesternicami mladší, tlačili sme sa každý Štedrý deň na veľkej prístelke v obývačke ako sardinky, a každé jedlo bolo o umení nestratiť kontrolu nad tanierom, červeným plastovým pohárom a vašim lonom súčasne.

„Si si istá, že nechceš ostať u Lisy? U nej doma bude tichšie,“ navrhne mama.

„Som. U babky a dedka to bude v pohode.“

U tety Lisy by *bolo* oveľa tichšie. Lisa je mamino dvojča, staršie o tri minúty, a presne preto ma nespúšťa z očí rovnako ako mama. A to nechcem. Chcem trochu slobody. A trochu času osamote s Griffinom. Keď žijete v malom meste a váš otec šéfuje polícii, oboje je nedostatkový tovar.

„Dobre. Mali by sme sa s otcom vrátiť poobede v deň babkinej narodeninovej oslavy. Darčeky otvoríme až vtedy.“ Mama sa na prednom sedadle ošíva, očividne nie je pripravená odísť. „Teda, keby tam neplánovali ísť Bradovi rodičia, nemuseli by sme ani my. Vieš, ako sa jeho mama vždy snaží prehádzať Margot kuchyňu a popresúvať nábytok. Ne-

chcem, aby Margot prišla o nervy, keď bude premýšľať, čo tá ženská vyvádza, kým ona leží v posteli.“

„A, božechráň, aby sa *jeho* rodičia postarali o *tvoju* dcéru,“ podpichnem ju. Mama je, čo sa týka starostlivosti o mňa a sestru precitlivená. Stačilo, aby Margot spomenula, že prídu svokrovci, a hneď začala baliť kufre.

„Mohli by sme počkať a ísť ráno,“ navrhne mama ocovi.

Ešte ani nedopovie a oco už krúti hlavou. „Dnes večer sa nám pôjde lepšie. Zajtra je posledná sobota pred Vianocami. Na cestách to bude horor.“ Ešte raz sa predkloní a pozrie sa mi do očí. „Vezmi si veci a choď rovno k babke a dedkovi. Zavolaj im, nech vedia, že si na ceste.“

Celý oco – rovno k veci. Toto je prvý raz po niekoľkých rokoch, čo bude mimo stanice viac než pár dní.

„Dobre.“ Ešte jedno objatie od mamy a vzdušná pusa otcovi. A sú preč.

Žiarivé červené zadné svetlá esuvečka mojich rodičov zmiznú na ceste a mňa zaplavia pocity – vzrušujúce očakávanie, no zároveň aj bolesť hlboko v hrudi. Snažím sa jej zo všetkých síl zbaviť. Niežeby som s nimi nechcela tráviť čas – stačí mi predstava, ako sa ráno na Vianoce zobudím bez rodičov, a už mi zvierajú žalúdok –, ale nemôžem byť celé prázdniny uväznená v Margotinom a Bradovom malom byte.

Keď sa vrátim k sebe do izby, ako prvé zavolám babke a oznámim, že dorazím o pár hodín. Nevenuje mi plnú pozornosť: v pozadí počujem hlasno hovoriť zákazníkov v záhradníctve, ktoré vlastní, a tipujem, že vníma zhruba každé moje tretie slovo.

„Jazdi opatrne, srdiečko,“ povie. Keď končí hovor, počujem,

ako kričí na Randyho do skleníka ceny vianočných hviezd, a potlačím úškrn.

Je šesť hodín a do Shreveportu, kde žijú starí rodičia a zvyšok mojej rodiny, to autom nie je ďaleko. Babka si o mňa nebude robiť starosti zhruba do desiatej.

Mám štyri úžasné hodiny sama pre seba.

Hodím sa na posteľ a hľadím na pomaly sa otáčajúci ventilátor na strope. Aj keď mám sedemnásť, rodičia ma neradi nechávajú doma samu. A ak sa mi to aj podarí vyžobrať, zvyčajne ma čaká zástup ľudí, ktorí náhodou idú okolo – *len keby niečo*. Celé je to na hlavu.

Nahmatám na posteli telefón a zavolám Griffinovi, aby som mu dala vedieť, že ostávam, ale po ôsmich zazvoneniach sa ozve odkazová schránka. Pošlem mu správu a potom čakám, kedy sa zjavia tri malé bodky. Nepovedala som mu, že som sa našich snažila presvedčiť, aby mi dovolili ostať – aby sme neboli sklamaní obaja, keby to nevyšlo.

Ešte pár sekúnd hľadím na prázdnu obrazovku a potom hodím telefón na posteľ a presuniem sa k pracovnému stolu. Povaľuje sa na ňom mejkap, pastelky a laky na nechty. Nástenka na stene predo mnou je takmer do posledného centimetra pokrytá úhľadnými informačnými kartičkami o všetkých výškach, nad ktorými rozmýšľam. Na každej kartičke je farebný zoznam plusov (zelený) a mínusov (červený) spolu so všetkými informáciami o tom, čo zahŕňa prijímací proces na danú školu. Na niekoľkých už svieti veľká zelená fajočka, čo znamená, že som splnila všetky kritériá a prijali ma tam, ale pri väčšine stále čakám na odpoveď. Nástenku volám Inšpirátor, ale mama jej vraví Mániamátor.

Pohľad mi padne na prvú kartičku, ktorú som na ňu prip-

la na začiatku prvého ročníka – Louisianská štátna. Kedysi dávno-prádávno som bola presvedčená, že je to jediná škola, ktorá sa na tú nástenku dostane. Ale potom som si uvedomila, že musím vziať do úvahy aj iné možnosti.

Cinkne mi telefón a vrhnem pohľad späť na posteľ. Je to len notifikácia, že mi niekto lajkol najnovší post – nie správa od Griffina.

Pozriem späť na prázdne kartičky, ktoré mám uložené na stole, a pol sekundy premýšľam, či nespravím jednu o Griffinovi. Sme spolu už viac než rok a zvyčajne sa sústreďujeme hlavne na školu, ale máme pred sebou dva týždne prázdnin a žiadne testy ani práce, ktoré by nás museli trápiť, a predstava, že tu s ním budem sama, je vzrušujúca. Aj keď sa nikam neponáhľame, klamala by som, keby som tvrdila, že som nepremýšľala, či neposunieme náš vzťah na ďalšiu úroveň.

*Zelená: Sme spolu takmer rok
Sme štvrtáci a onedlho budeme mať osemnásť*

*Červená: Ešte ani raz mi nepovedal, že ma miluje
Nie som si istá, či som ja pripravená povedať to jemu*

Mama by to rozhodne začala riešiť, keby tam ten zoznam zbadala, takže odolám nutkaniu.

Znova mi cinkne telefón. Keď zbadám ikonku správy, poskočí mi srdce, ale keď skontrolujem obrazovku, vidím len ďalšiu fotku od Margot.

Otvorím ju a niekoľko minút na ňu hľadím. Nieкто by jej mal zobrať telefón.